

Elisa Shua Dusapin
Tél Szokcsóban

Fordította

Kiss Kornélia

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Elisa Shua Dusapin: *Hiver à Sokcho*

Éditions Zoé, 2016

A könyv a Swiss Arts Council Pro Helvetia
támogatásával jelent meg.

© Editions Zoé, 2016

Published by arrangement with Agence littéraire

Astier-Pécher

ALL RIGHTS RESERVED

Hungarian translation © Kiss Kornélia, 2023

Másnap kimentem sétálni a szokcsói tengerpartra. Szeretem ezt a vidéket, pedig elektromos kerítés serti fel a tájat. Észak-Korea alig hatvan kilométernyire van innen. Az építkezés alatt álló kikötő felől szélfúta alak rajzolódott ki. Az útlevelében olvasható névre gondoltam. Yan Kerrand. Felém tartott. Egyszer csak egy pórázából kiszabadult kutya kezdte követni, a nadrágját szagolgatta. Egy munkás visszahívta a kutyát. Kerrand megállt, hogy megsimogassa az állatot, valami olyasmit mondott, hogy „that’s ok!”, de a másik férfi megkötötte a kutyát, így Kerrand újra elindult.

Amikor a közelembé ért, mellé szegődtem.

– Szép ez a téli tengerpart – kiabálta egy szellőkés kellős közepén, miközben körbemutatott.

Nyilván hazudott, de azért rámosolyogtam. A kikötői raktáépületek felől áruszállító hajók acélosan csikorgó hangja szállt felénk.

– Régóta dolgozik itt?

– Amióta befejeztem az egyetemem.

Hirtelen jött szélroham táncoltatta meg a sapkáját.

– Megtenné, hogy hangosabban beszél? – szorította füléhez a sapkát.

Csak egy vékony csíkot láttam az arcából. Nem emeltem meg a hangom, inkább közelebb mentem hozzá. Tudni szeretne volna, mit tanultam. Koreai és francia irodalmat.

– Ezek szerint beszél franciául.

– Nem nagyon.

Valójában jobban beszéltem franciául, mint ahogyan angolul beszélgettünk, de egy kicsit elbátortalanodtam. Szerencsére beérte egy bólintással. Majdnem beszélni kezdtem neki apámról, de visszafogtam magam. Nem kell tudnia róla.

– Mondja, hol vehetnék tintát és papírt?

A szokcsói papírbolt januárban zárva tart. Elmagyaráztam, hogyan juthat el a legközelebbi áruházig.

– Eljön velem?

– Nem nagyon érek rá...

Összevont szemöldökkel nézett rám.

Beleegyeztem.

Betonsíkságon át vezetett az út. A közepén álló panorámatoronyból egy K-pop-énekes nyávogása szivárgott. A városba érve az étterem-tulajdonosok sárga csizmában, zöld ellenzős sapkában mutogattak az akváriumok felé, szerettek volna becsalogatni bennünket. Kerrand úgy járkált Szokcso utcáin, mintha észre sem vette volna a rákokat és az üvegfalhoz bújó tapadókorongokat.

– Mit keres télen Szokcsóban?

– Nyugalmat.

– Akkor a legjobb várost választotta – nevettem.

Egy arcizma sem rezdült továbbra sem. Lehet, hogy untatom. Jó, gondoltam magamban, csak hogy nem én vagyok a bűnös a rosszkedve miatt, és a csendjei közötti űrt sem nekem kell kitöltenem. Szívességet kért tőlem, nem tartozom neki semmivel. Egy rövid szőrű kutya szegődött a nyomába.

– Szeretik a kutyák.

Kerrand finoman arrébb tolta az állatot.

– Nyilván mert egy hete ugyanabban a ruhában vagyok. Én is búzlök, mint ők.

– Pedig mondtam, hogy mosok magára...

– Nem akartam, hogy összevérezze a ruháimat.

Ha ezt humornak szánta, nem jött be. Szerintem jó illata volt. Gyömbér és tömjén keveréke.

A Lotte Mart hipermarketben Kerrand kiválasztott egy mártogatós tollat, ide-oda forgatta, visszarakta, majd letépte egy papírtömb csomagolását, hogy megszagolhassa a papírt. Körbenéztem, nem volt felettünk kamera. Kerrand többfajta papírt is végigsimított. Úgy láttam, a legdurvább volt a kedvére való. Megdörzsölte a lapokat, a szájához érintette, a nyelve hegyével megízlelte az egyiknek a szélét. Majd elégedetten elindult egy másik polc felé. A szétépett papírtömböket eldugtam az iratgyűjtő mappák mögé. Odamentem hozzá, épp keresett valamit. Üveges tintát akart, nem patronosat. Megkértem a pénztárost, aki kétféle üveges tintát hozott a raktárból. Egy japánt és egy koreait. Kerrand-nak nem tetszett a japán, túl gyorsan szárad, ki akarta próbálni a koreait. Azt nem lehet. Kerrand felemelte a fejét. Megismételte a kérést. A pénztáros akadékoskodott. Koreaiul győzködtem, amíg végül engedett. Kerrand néhány vonalat húzott a kabátjából elővett vászonkötésű füzetbe. Végül a japán tintát vette meg.

A buszmegállóban csak mi voltunk.

– Szóval maga francia.

– Normandiai.

Bólintottam.

– Ismeri Normandiát? – kérdezte.

– olvastam Maupassant-t...

Felém fordult.

– És mit gondol róla?

Elgondolkodtam.

– Szép... Egy kicsit szomorú.

– Az én Normandiám már nem ugyanaz, mint Mau-passant idejében.

– Az lehet. De olyan, mint Szokcso.

Kerrand nem válaszolt. Úgysem fogja soha annyira ismerni Szokcsót, mint én. Nem állíthatja magáról, hogy ismeri ezt a várost, ha nem itt született, ha nem élte át, milyen itt a tél, a szagok, a polipok. A magány.

– Sokat olvas? – kérdezte.

– Az egyetem előtt még igen. Akkoriban szívvel olvastam. Most az agyammal.

Megcsóválta a fejét, magához szorította a csomagot.

– És maga?

– Mármint hogy olvasok-e?

– Mit dolgozik?

– Képregényeket rajzolok.

A „comics” szó valahogy furcsán hangzott a szájából. Elképzelttem, ahogyan a könyvbemutatókon kígyózik előtte az olvasókból álló sor. Lehet, hogy híres. Nem olvasok képregényeket.

– Itt játszódik a történet?

– Még nem tudom. Talán.

– Szabadságon van?

– Az én munkámban nincs szabadság.

Felszálltunk a buszra. Mindketten ablak mellé ültünk, az egymás melletti sorban. Tompább lett a fény. Kerrand a térdén tartotta a csomagot, alakja az ablakon tükröződött. Becsukta a szemét. Orra úgy ugrott ki a háttérből, mint egy háromszögvonalzó. Vékony ajkai voltak. Frissen volt borotválva. Ahogy

a páasztázásban a szeméhez értem, rájöttem, hogy ő is engem figyel az ablaküvegben. Ugyanazzal a kedveséggel párosult unalommal, mint amikor megérkezett a panzióba. Lehajtottam a fejem. Bemondták a megállónkat. Mielőtt az épületszárny felé indultunk volna, Kerrand megérintette a vállam.

– Köszönöm a délutánt.

Aznap este sem jött vacsorázni. A sétánktól felbátorodva tálcán vittem neki egy kevésbé fűszeres ételt, mint amit a többi lakónak főztem.

Az ágyon ült összegörnyedve, az ellenfényben úszó papírfalon kirajzolódott az alakja. Az ajtó nem volt teljesen becsukva. Arcomat az ajtókerethez tapasztva figyeltem, hogyan rajzol. Térdén papírlap, rajta a keze. Az ujjai között lévő ceruza saját útját kereste, megindult, visszahőkölt, hezitált, majd új felfedezőútra indult. De a hegye még mindig nem ért hozzá a papírhoz. Amikor Kerrand végül rajzolni kezdett, egészen különleges lett az arckifejezése. Többször is belekezdett a vonalak rajzolásába, mintha csak törölni vagy javítani akarná őket, mégis minden egyes vonással mélyebbek lettek. De hogy mit rajzolt, egyelőre kivehetetlen volt. Talán egy faágat, egy halom fémhulladékot. Végül aztán felismertem, hogy egy szemet kezdett rajzolni. Vázlatos hajzuhatag, alatta fekete szempár. A ceruza folytatta útját, majd hirtelen feltűnt egy nőalak. Talán túlságosan is nagy szemek, pici száj. Szép volt. Itt akár abba is hagyhatta volna. De Kerrand csak rajzolta tovább a vonalakat, lassanként ide-oda facsarta a száját, deformálta az átlat, áthatóbbá varázsolta a tekintetet, ceruzáról tollra és tintára váltott, lassan és határozottan szétmázolta

az egészet a papíron, míg végül nem maradt más, mint egy alaktalan fekete folt. A rajzot az asztalra tette. A tinta lefolyt a padlóra. Pók kezdett el mászni a lábán, de nem söpörte le. Figyelmesen nézte a művét. Gépies mozdulattal leszakította a rajz egyik sarkát. Rágni kezdte a papírt.

Féltem, hogy észrevesz. Csöndben leraktam a tálcát, és elmentem onnan.

*A fordító köszönetet mond Mecszi Beatrixnak
a koreai szavak átírásában nyújtott segítségéért.*

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte a Generál Nyomda Kft., 2023-ban
6728 Szeged, Kollégiumi út 11/H
www.generalnyomda.hu

Felelős szerkesztő Orzóy Ágnes
Kézirat-előkészítő Hradeczky Moni
Korrektor Tomka Eszter
A borítót Gerhes Gábor,
a könyvet Pintér József tervezte
Műszaki vezető Takács Klári
Kiadványszám 9217
Plantin betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4270-0